

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

„Elragadó
szerelmi történet.”
– Nicole Williams,
a Crash – Zuhanás
szerzője

Significance

bizonyosság

*fine
selection*

SHELLY CRANE

SHELLY CRANE

Significance
bizonyosság

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Axelnek

*A hóbertjaimmal együtt is szeretsz.
Te vagy számomra a legfontosabb,
én pedig a világ legszerencésebb embere,
hogy olyan társat találtam, akivel önmagam lehetek.
Szeretlek, mindörökké.*

BEVÉSŐDÉS:

Egy kép, emlék, vélemény vagy gondolat
maradandó, életszerű elváltozása.

Egy

NAGYON VÁRTAM MÁR EZT A NAPOT, mert azt reméltem, hogy majd a teljesség érzése tölt el, és hogy végre számot vehetek életem tizenhét és háromnegyed évével, és az iskolai évek betetőzéseként a fejemre tehetem a végzősöknek járó fejfödőt. Alig vártam már, hogy átvehessem az érettségi bizonyítványomat, és utána elégedetten vállon veressem magam, hogy igen, megcsináltam.

A többi osztálytársammal ábécésorrendben ültem a tornaterem előtt, a nekem kijelölt helyen. A kiváló tanulmányi eredménnyel rendelkezők az első sorban voltak. Az arcukon megkönnyebbülés látszott, mert tudták, hogy ösztöndíjasok lesznek, az ünnepség után pedig a családtagok és a barátok körében ünnepelhetik meg a sikeres érettségit, ajándékokkal elhalmozva, egy vacsora keretében... És persze tudták, hogy végre elhúzhatnak ebből a városból.

Mereven ültem a helyemen. Annyira vártam ezt a pillanatot, mégsem éreztem jól magam. Nem járt át sem a teljesség érzése, sem az elégedettség. Úgy éreztem, hogy hajszál híján lettek meg a vizsgáim,

és ez igaz is volt. Utáltam az iskolát. Azok közé a diákok közé tartoztam, akik iskola után dolgoznak, így én egy órákor végeztem, míg a többiek háromkor. Ritkán voltam bent, de még azon a pár órán sem szívesen vettem részt.

Tudom, hogy ez keserűen hangzik. Higgyétek el, tudom. De korábban jó tanuló voltam, ezért sikerült egy évvel korábban befejeznem az iskolát, meg úgy volt, hogy én mondom a végzősök búcsúbeszédét, de olyan váratlan dolgok történtek velem, amelyekkel nem tudtam megbirkózni. Ezért ültem hát fásultan, boldogtalanul, és vártam, hogy átvehessem az elégséges érettségi bizonyítványt.

Az említett „váratlan dolgok” közül az első az volt, hogy az anyám lelépett. Pedig ő volt az odaadó háziasszonyok és anyák mintaképe. Tagja volt a szülői és a tanári munkaközösségnek, és olyan takarékosan bánt a pénzzel, hogy mindig sikerült azt a keveset is beosztania. És aztán csak úgy, egyik napról a másikra elhagyott bennünket. Egyszer csak azzal állt elő, hogy apám éveken keresztül elnyomta. Anyám már nem szerette apámat, és időre volt szüksége, hogy új életet kezdjen, ezúttal nélkülem, mert azt bizony nem akarta, hogy állandóan a nyakán lógiak. Így hát, lelépett.

Kaliforniába ment, de előtte jól kiürítette az apám bankszámláját. Az itt tárolt összegből többek között a főiskolai tanulmányaimat finanszírozták volna. Nevetnem kellett anyán, mert tudtam, hogy úgysem tud sokáig egy helyben maradni. És aztán tényleg tovább költözött, de én egy idő után nem voltam hajlandó vele többet beszélni, amikor nagy ritkán felhívott. Mindig csak azt hajtogatta, hogy mennyire sajnálja, meg nem tudta már ezt tovább csinálni, de most boldog, és nekem fogalmam sincs arról, milyen apámmal együtt élni. Na, persze! Ilyenkor közöltem vele, hogy *én*, végül is, *még mindig* vele élek, mire anyám általában letette a kagylót.

Biztos, hogy a legújabb, nála tíz évvel fiatalabb pasija kellő vigaszt nyújt neki.

Na de ugorjunk vissza a jelenbe! Szóval, ott ültem a végzős ceremónián, és türelmetlenül vártam, hogy az emelvényre szólítsanak, és átvehessem a bizonyítványomat, majd halljam, hogy legalább egy ember megtapsol: az apám.

Felnéztem, és láttam, hogy az előttem lévő sorból Kyle hátrafordul, és rám mosolyog.

– Úgy tűnik, már megint elmerültél a saját kis világodban! Minden oké?

– Persze, csak lennének már túl ezen az egészen!

Szembefordult velem, a kezét a szék támláján nyugtatta.

– Ugyan már, elvégre is leérettségiztünk! Inkább örülnöd kellene! – szónokolt. Megvontam a vállam. – Van terved ma estére? A szüleim családi vacsorát szerveztek, de én fontolgatom, hogy keresek valami jó kifogást, és korán lelépek, hogy elkerüljem a felhajtást.

– Kyle, nem akarok jó kifogás lenni!

Elfehédett, a szemöldöke meg összeszaladt.

– Jesszus, Mags, nem így értettem! – Felsőhajtott. – A vacsora öt-től hétig tart, és utána rengeteg időm lenne rád! Ne gondold, hogy ez randi vagy ilyesmi... – magyarázta és szégyenlős pillantást vetett rám. – Nem szeretném, hogy megint nemet mondj!

– Ó... – Kihúztam magam. – Nézd, Kyle... – Már azon voltam, hogy visszautasítom, de aztán végiggondoltam. Mindig nemet mondok neki. Pedig legalább egy éve nem is randiztam, mióta az anyám tönkretette az életem. Kyle mindig is nagyon kedves volt hozzám, és valószínűleg nemsokára úgymint főiskolára megy. Mit veszíthetek? – Rendben, csináljunk valamit!

– Tényleg? – kérdezte hitetlenkedve.

– Igen. Hányra menjek át?

– Apád is szervezett valamit?

– Nem. – Na persze, szép is lenne!

– Ó... Akkor majd küldök egy SMS-t, okés? Szerintem apám úgymegengedi, de azért a biztonság kedvéért megkérdezem, hogy kölcsönadja-e az autóját. Az enyém szervizben van.

– Rendben! Megadom a számom! – feleltem, és felhúztam a taláromat, hogy benyúlhassak a zsebembe.

– Már megvan! – Ránéztem, ő pedig elvigyorodott. – Rebeccától kértem el pár hete. Fel akartalak hívni, de nem volt hozzá elég bátorságom.

Kicsit zavarban volt, én pedig nem tudtam megállni, hogy el ne vigyorodjak ezen a bájos gesztuson. Kyle jóképű fiú, de nem kirívóan. Egy átlagos, világosbarna hajú, barna szemű fiút képzeljétek el. Közös baráti társaságba jártunk, ezért sokat lógtunk együtt, de kettesben soha nem maradtunk.

– Pedig nyugodtan felhívhattál volna!

– És szóba álltál volna velem?

Nem akartam hazudni neki, de azt sem akartam, hogy illúziókba ringassa magát, így csak mosolyogtam és titokzatoskodva a vállamat vonogattam. A trükk beválhatott, mert Kyle arcán ismét széles vigyor terült szét.

– Okés, akkor ma este írok neked!

– Remek! – feleltem, de gondolatban már előre rettegtem az estétől.

Láttam, hogy elöl kezdik egyenként felhívni az embereket az emelvényre.

– Kyle Jacobson! – Rám nézett, még egyszer elvigyorodott, aztán elindult a pódium felé. Még mindig volt vagy nyolc ember előttem. Figyeltem, ahogy Kyle megteszi az emelvényig vezető utat, és közben

felfigyeltem egy neki tapsoló és ujjongó kisebb csoportra. Miután átvette a bizonyítványát, befeszítette a karját, mire mindenki nevetni kezdett. Elindult lefelé a lépcsőn. Bolondos egy srác! Mindenki kedvelte. Korábban az osztály bohócának is megszavazták. Népszerű volt, de nem randizott senkivel. Hozzám azonban mindig kedves volt. Régebben ugyanabba a baráti társaságba jártunk, de akkor még minden rendben volt az életemben.

Miután anyám lelépett, apám magába roskadt. Szerintem depressziós lett. Nem járt be többet a munkahelyére, és az iskolatánácsból is kirúgták, amelynek tizenöt évig a tagja volt. Egy fatelepen kezdett dolgozni, negyedannyi fizetésért. Így aztán nekem is munka után kellett néznie. Délutánonként dolgoztam, hogy plusz pénzre tegyek szert, és ne csak ételre teljen, hanem minden másra is, amit csak szeretnék, vagy amire szükségem van.

Amikor beszámoltam erről anyámnak, és elmondtam neki, hogy kihúzta apám lába alól a talajt, nekem meg munkát kellett vállalnom délutánonként, azt felelte, hogy legalább mi is rájövünk, mennyire nehéz a változás. Ennyi. Nálam ezzel betelt a pohár.

Ekkor határoztam el, hogy soha többé nem beszélek vele.

– Maggie Masters!

Hallottam a nevem, és felnéztem. Mindenki engem figyelt, mire rájöttem, hogy valószínűleg már többször is elhangzott. Elvörösödtem, és próbáltam mosolyt erőltetni az arcomra, ahogy az emelvény felé tartottam. Magamban kuncogtam, mert arra gondoltam, milyen vicces lett volna, ha úgy szólítanak, hogy Mags, Magster vagy Maggsie. Nagyon ritkán szólítanak a teljes nevemen.

Átvettem a bizonyítványomat, és megfordultam. Apámat kerestem, aki a közelben ült. De csak *ült*, nem fényképezett, nem tapsolt, nem mosolygott, csak sztoikus nyugalommal nézett rám.

Összevontam a szemöldököm, és elindultam lefelé a lépcsőn, ahonnan két erős kar emelt le. *Ismerős* ölelés fogadott.

– Gratulálok – suttogetta a hajamba az erős kar tulajdonosa.

– Chad, ne már!

– Ugyan, Mags! – Letett a földre, de el nem engedett. Esdeklően nézett rám. – Leérettségiztünk! Meg kell ünnepelnünk! Most az egyszer nem tudnád elfelejteni a múltat?

Ránéztem a fekete hajára. A sötét, rövid fürtökre, amelyekbe bármelyik lány szívesen beletúrna. Végigfuttattam a szemem a barna bőrén, a szemén, és az amerikai futballtól megizmosodott karján, amellyel mindig úgy ölelt magához, hogy úgy éreztem, neki valóban fontos vagyok. Istenem, mennyire hiányzik, de ő hagyott el engem!

– Te aztán a mestere vagy annak, hogyan kell elfelejteni a múltat! – vágtam rá.

– Maggie... – Bosszankodva felsóhajtott, mintha nehéz lenne velem értelmesen beszélni, persze ettől csak még dühösebb lettem. – Nézd, az majd egy évvel ezelőtt történt. És tudod, hogy nem szakítottam volna veled, ha elmondod, hogy mi a helyzet az anyáddal, és mennyire nehéz most neked!

– Hát, így már tényleg sokkal jobb! – mondtam, és nem érdekelt, hogy ezzel esetleg megbántom.

– Tudod, hogy értem! Sokszor megbeszéltük már! Amikor elkezdtünk járni, mindketten tudtuk, hogy egyszer úgyis elmegyek. Azt hittem, megegyeztünk, hogy mindkettőnk számára az a legjobb, ha az utolsó évben csak barátok leszünk, és kicsit nagyobb távolságot tartunk. Azóta sem randiztam senkivel, tudod jól! Nem azért szakítottam, mert nem akarok veled lenni!

Ez igaz. Egész évben nem randizott senkivel, én legalábbis senkiről sem tudtam. A barátaival megegyeztek, hogy csapatban mennek a végzős bálra. Ezzel sok lányt feldühítettek, mert amint ez kiderült, az egész futballcsapat csatlakozott hozzájuk.

– Tudom! De egész évben nem beszéltél velem – suttoztam.

– Azért, Maggie, mert soha nem hívtál vissza! Kerültél ebédkor, délutánonként pedig dolgozni kezdtél. Mégis, mit kellett volna tennem?

Ebben is igaza volt. Egyetlen egyszer beszéltem vele, egy hónappal a szakításunk és anyám távozása után. Pontosabban ordítottam. Teljesen véletlenül, három nappal anyám távozása után szakított velem. Valóban beszélgettünk már korábban a szakításról, de végérvényesen nem mondtuk ki.

A fejéhez vágtam, mennyire szemét dolog volt, hogy úgy döntött, éppen akkor akar dobni engem. Erre azt felelte, hogy sajnálja, de majd mellettem lesz és támogat. Próbálta meg nem történtté tenni az egészet, igyekezett megcsókolni, de én elhúzódtam tőle.

Mégis hiányzott. Nagyon rendes srác, de tényleg rosszul időzített, én pedig dühös voltam rá ezért. Dühített, hogy még mindig itt akar hagyni azért, hogy az álmait kövesse. Engem mindenki elhagy. Megpróbáltam valamiféle nyugalmat erőltetni magamra.

– Igazad van – ismertem be. – Szükségem volt rád, de azt akartam, hogy önszántadból akarj maradni, ne azért, mert én kértelek.

– Hiszen, nem is kértél, te kis buta! – suttogta, és közelebb húzott magához, hogy ismét megöleljen. Belesuttozott a hajamba. – Annyira sajnálom, Mags! Azt hittem, hogy mindkettőnk helyzetét megkönnyítem azzal, ha próbálunk inkább barátok maradni. Tisztában voltam vele, hogy mennyire nehéz lesz elhagynom téged. Nézz rám!

– Megvárta, amíg felemelem a tekintetem. Felsőhajtottam. – Soha nem akartalak megbántani! Úgy hiányzol!

– Chad, ennek semmi értelme, mert úgyszólván elmész! Ne tetézd tovább a fájdalom! Sajnálom, ahogy viselkedtem, de ez úgysem változtat semmin. Ettől még a Floridai Egyetemre még focizni!

– Tudom. Csak annyira sajnálom, hogy így elpazaroltuk ezt az évet. Tényleg sajnálom!

– Én is sajnálom. – Nagy nehezen kibontakoztam az öleléséből. A szívem majd megszakadt. – Mennem kell.

– Kérek, írj nekem! Vagy hívj fel, írj egy SMS-t, mindegy, mit! Tényleg hiányzol! Azt sosem akartam, hogy többé ne beszéljünk! Tudni szeretném, hogy megy a sorod.

– Ígérem, hogy mindenről tájékoztatni foglak! És gratulálok az ösztöndíjadhoz! Mindig tudtam, hogy megkapod!

– Köszönöm, Mags! Ugye tudod, hogy még mindig szeretlek? – suttogetta, és megcsókolta az arcomat, de olyan közel az ajkamhoz, hogy alig bírtam nyugodt maradni.

Aztán otthagyt.

Megfordultam, hogy még egyszer, utoljára ránézzek. Hátrafelé lépkedett, ő is engem figyelt. A fekete talárját csapdosta a szél, kezében a bizonyítványát szorongatta. Bánatosan még odaintett nekem, majd elindult a kisteherautója felé. Ha lehet ilyet mondani, még annál is rosszabbul éreztem magam, mint előtte.

Kettő

— **M**ÉG MINDIG NEM ÉRTEM, hogy bírod megenni azt az ízét! – mondta apám. Már legalább százszor elhangzott a szájából ez a mondat, de most kivételesen nem viccelt, mert fintorgott hozzá. – Tömény és édes! Tele van cukorral és keményítővel, a szénhidrátról nem is beszélve!

– Azt akarod mondani, hogy fogynom kéne?

Az aprócska konyhában ültünk, ahol két ember alig fér el. Itt üldögéltünk azóta, hogy hazaértünk a ballagásról. Teljes csendben tettük meg hazafelé az utat. Apám a kocsiban csak egyszer szólt hozzám, amikor a bajsza alatt motyogva gratulált. Már vagy egy órája ültem ott vele, és egyfolytában a telefonomat nézegettem, hogy kaptam-e már Kyle-től üzenetet. Sosem gondoltam volna, hogy valaha ennyire fogom várni a vele való találkozást, de aznap este mindent megadtam volna azért, hogy kijussak a házból.

Bish viszont írt nekem.

Gratulálok, kölyök! Sajnálom, hogy nem tudtam elmenni, de itt a főnök a nyakamon, és tudod, hogy gyakornokként nem lehet túl nagy a szám! De szeretlek, és alig várom, hogy lássalak! Ígérem, nemsokára meglátogatlak!

– Ne már! – dörrent bele az apám hangja az örömteli pillanatba.
– Ne legyél már ilyen érzékeny, nem is ezt mondtam! Csupán azt, hogy nem tesz jót az egészségednek!

– Apa, gyerekkorom óta majdnem minden nap eszek egy mézes csigát, akárcsak több millió másik amerikai! Az tuti, hogy nem halálos.

– Ne gúnyolódj, Maggie! Csak azt mondom, hogy oda kell figyelned a súlyodra, nehogy egy nap majd ne tudd már kordában tartani! Anyád is mindig azt mondta...

– Na, ezt most hagyd abba! Nem érdekel, mit mondott az a nő rólam! Elhagyott, úgyhogy egyáltalán nincs beleszólása! Nem is érdeklí!

Anyám mindig figyelemmel kísérte a súlyomat. Korábban azt hittem, hogy ez csak az anyai törődés egyik megnyilvánulása. Most már tudom, hogy igazából mire gondolt, amikor folyton a súlyomat emlegette.

Viszonylag alacsony vagyok, úgy százhatvan centiméter. Anyám folyton azt hajtogatta, hogy figyeljek oda magamra, és sportoljak valamit, például csatlakozzak a pomponcsapathoz. Végül, a középiskola második évében kiléptem. Ugyan bevalógtam a csapatba, de anyámnak nem tetszett a rövidnadrág, amit hordanunk kellett.

Mindig is meg voltam elégedve az alakommal. Nem vagyok kövér. Nem vagyok az a fajta, aki folyton panaszkodik és sír, ha fürdőruhát kell felvennie. Ráadásul még senki sem vélekedett negatívan

az alkatomról. Különösen nem Chad, aki örült, hogy igazi kaját eszek, és normálisan nézek ki, én meg sosem kérdeztem, hogy kövérnek tart-e, amikor úgy esett, hogy éppen előtte öltöttem át. Senki másnak, egyedül *anyámnak* volt problémája a súlyommal, amit folyton hangoztatott is. Mégsem engedtem, hogy elvegye az önbizalmam. Most meg apám kezdi ugyanazt a szarságot?

– Dehogynem! Mi nem adtuk meg neki azt, amire szüksége lett volna. Kihasználtuk. Velünk marad, ha sokkal...

– Ha sokkal mi? Ha sokkal tökéletesebbek vagyunk?

– Tudod, hogy értem!

– Nem. Nem azért szeretünk valakit, mert teljesíti az elvárásainkat! Nem azért szeretünk valakit, mert tesz értünk, vagy jól néz ki mellettünk. A szeretet vak, nem kérkedik és nem hivalkodik. Nem ismerős, apa?

– Pontosan tudom, mi áll a Bibliában, Maggie! De téged mégis mióta érdekel Isten szava? – Ez elegáns visszavágás volt. Tényleg egyetlen vasárnap sem voltunk templomban anyám távozása óta. – Anyád szeretett minket, de mi nem mutattuk ki felé a szeretetünket annyira, hogy az itt tartsa. Kudarcot vallottunk!

Felálltam az asztaltól. Nem érdekelt, hogy Kyle még nem írt. Ránéztem erre a szomorú és megkeseredett, sápatag, sovány férfira. A tengerészkek ingje összegyűrődött, zsíros fekete haja rendezetlenül simult a fejére.

– Szeretlek, apa, de nem fogom magamat hibáztatni anyám tettéért! Most megyek. Egy barátommal találkozom. Nem maradok sokáig!

– Chaddel?

– Nem, nem Chaddel. Őt most nagyon leköti, hogy minél előbb elhúzhasson ebből a városból.

– Hát, jó neki! Tudhattad, hogy ez egyszer bekövetkezik. Tanulhatnál pár dolgot attól a fiútól! Szerintem nem voltatok egy súlycsoportban. Talán ezért sem működött a dolog. Realistábbnak kellene lenned, Maggie! Túl sokat vársz az emberektől – motyogta.

– Na jól van, apa! Szia!

Otthagytam. Egyikünk sem szólt egy szót sem. Magamra kaptam a zöld katonai dzsekimet az előtérben álló fogasról. A zsebébe sülyesztettem a telefonomat. Megnéztem magam a tükörben. Jól emlékszem arra a tükörrre. Ezüst keretes, hatalmas, antik darab. Apám vért izzadva tuszkolta be a kocsiba, miután anyám megvette egy eldugott régiségkereskedésben. Belenéztem a tükörbe. Végignéztem a végén kicsit hullámos, világosbarna hajamon, amely lágyan omlott a vállamra. Belenéztem a zöld szemekbe. Szemrevételeztem az orromon és az arcomon lévő szeplőket és a napbarnította bőrömet. Ugyan nem vagyok észbontóan dögös, de azért csúnya sem, nem is értem, miért nem vagyok elég jó senkinek!

Átnéztem a hátizsákomat, és megtaláltam benne a tízdollárost. Emlékeztem, hogy ott kell lennie. Belegyömöszöltem a zsebembe a telefonom mellé, és kiléptem az ajtón.

Kint hideg, nyirkos idő fogadott. Az utcai lámpák fénye különös, ködös derengésbe vonta az utcát. Elindultam a Broad Streeten. Eggyel arrébb volt a főutca. Egész életemben itt éltem, nem messze a városközponttól. Sosem volt autóm, de nem is volt rá szükségem. Mindenhova gyalog jártam, még a bisztróba is, ahol dolgoztam, az is csupán öt háztömbnyire volt tőlünk.

Most azonban nem a bisztróba mentem. Fogalmam sem volt, hova tartok, csak ki akartam szabadulni a házból. Az apám teljesen megváltozott. Régebben jól kijöttünk egymással: együtt játszottunk, együtt jártunk moziba, együtt főztünk vagy gereblyéztük

össze a kertben a leveleket. Egy tipikus tennessee-i család, az egyik felsővárosi utcából. De amikor anyám lelépett, vele együtt mint ha az apám is elhagyott volna. Korábban ugyanis sosem tett volna megjegyzést a súlyomra, merthogy nem is volt vele problémája, és az biztos, hogy nem ülte volna végig szóltanul a ballagásomat. Soha nem engedte volna, hogy munkába álljak, és én keressek pénzt magamra, csak mert őt túlságosan maga alá temeti a szomorúság ahhoz, hogy a munkával foglalkozzon. Nem ugyanaz az ember volt, pedig nagyon hiányzott.

Van egy bátyám is, Bish, akit a szüleim örökbe fogadtak, de ő már rég kirepült a családi fészekből. Nyolcéves voltam, amikor a szüleim elhatározták, hogy örökbe fogadnak egy árvát: egy sok árvaházat megjárt, tizenhat éves fiút, aki nagyon örült, hogy ennyi idősen sikerült végre normális otthonra lennie.

Kezdetől fogva kedveltem, és ő is engem. Mindenhova követtem, ő pedig szó nélkül tűrte, hogy folyton a nyakán lógjak. Sokat játszott velem, meg vásárolni vitt. Én segitettem neki beilleszkedni az ifjúsági hittancsoportba, mert korábban még sosem járt templomban. Elnyert viszont egy művészeti ösztöndíjat, és New Yorkba költözött. Jelenleg egy ügyvédi irodában dolgozik gyakornokként valami pasasnak. Ritkán látjuk egymást. Néha SMS-ezünk, de eléggé elfoglalt, nekem meg nincs más témám, mint hogy mennyire szívas az élet nélküle.

Odaértem a lámpához. Vártam, hogy zöldre váltson, és átmehessek. Rajtam kívül egy srác is várakozott még ott, háttal nekem, zsebre dugott kézzel. A fülhallgatójából hangos zene szólt, ő pedig a zene ritmusára ingatta a fejét. Hátranézett, félénken elmosolyodott, és odabólintott, majd elfordult. Ismét ránéztem a telefonomra, de láttam, hogy nem kaptam üzenetet. Eltűnődtem, vajon miért

bosszant ez ennyire? Kezdetben nem lelkesedtem annyira az ötletért, hogy Kyle-lal randizzak, de most semmi másra nem tudtam gondolni.

Úgy döntöttem, hogy amíg várok, iszom egy kávét. Ha Kyle nem is ír, legalább beülök valahova. Talán olvasgatok egy kicsit a telefonon, mielőtt hazamegyek. Zsebre vágtam a mobilt, és még épp időben néztem fel. A lámpa zöldre váltott, és a srác úgy lépett le a járdáról, hogy körbe sem nézett. Láttam, hogy befordul felénk egy piros kamion. A sofőr balra nézett, de közben jobbra fordult.

Olyan gyorsan történt minden, hogy gondolkodni sem volt időm. Ösztönösen cselekedtem. Előrerohantam, megragadtam a srác kabátját, és minden erőmmel hátrarántottam, épp idejében, hogy a kamion elhúzzon az orrunk előtt. Hátraestünk. Rajtam landolt, a hátizsákja keményen az arcomba nyomódott, de annyira, hogy még a levegővétel is fájt.

Fékcsikorgást hallottam, és láttam, hogy a kamion egy kicsivel lejjebb megáll. A sofőr kikiabált néhány káromkodást az ablakon. Hülye kölykökről szónokolt, de sokkal cifrábban fogalmazott, aztán elhúzott.

A srác azonnal legurult rólam. Kivette a fülhallgatót a füléből, és aggódva rám nézett.

– Jól vagy?

– Azt hiszem, igen – nyögtem ki.

– Nem hiszem el, hogy ilyen hülye voltam! Me...megmentetted az életemet!

– Semmiség! Szerencse, hogy itt voltam!

Kissé közelebb hajolt, és felszisszent, amikor félresöpörte a hajam.

– Van egy vágás a fejedben! – mondta elfulladva, és egy kicsit kábának tűnt.

– Tényleg? – Odanyúltam, és összerándultam, ahogy a sebhez értem. Az ujjam valóban kissé véres lett, de nem tűnt olyan súlyosnak.
– Tényleg! Nyugi, semmi komoly, csak egy kis dudor.

Megpróbáltam felállni, de a fiú a vállamra tette a kezét, és visszanyomott a földre.

– Nana! Várj egy kicsit, jó? Legalább hadd hívjam ki a mentőket! Ha bármi bajod lesz, azok után, hogy megmentettél...

– Erre tényleg semmi szükség! Jól vagyok!

Összevonta a szemöldökét. Egy kicsit tétovázott. Úgy szorította össze a száját, mintha önmagával viaskodna. Ránéztem a lámpa szűrt fényében. Magas volt, de azt már korábban is észrevettem, magas és széles vállú. Hullámos, barna haja kócosan lógott a fülére és a homlokába. A szeme világos volt, kék vagy talán mogyorószínű. Nagyon tetszett, ahogy az ajkát aggódva harapdálta. Kapucnis, szürke pulcsit viselt, amelynek elején hatalmas, narancssárga betűkkel a VOLS felirat virított. Csodás, tehát a Tennessee-i Egyetem egyik focistájával van dolgom!

Ez volt az egyik legnagyobb gondom Chaddel. Mindenáron Floridába akart menni, hogy az ottani focicsapat tagja lehessen, holott itt volt helyben a Tennessee-i Egyetem. Az apja is Floridában járt egyetemre, Chad pedig az ő nyomdokaiba akart lépni, amit meg is értek, de bántott, hogy a kedvemért még csak átgondolni sem volt hajlandó a döntését.

A sráccal összeakadt a tekintetünk. Csak ültünk a járdán, és néztük egymást. A szája sarka mosolyra görbült. Ez kissé nyugtalanított.

– Legalább hadd kísérjelek el a kórházba! – Hátrafésülte a hajam, és közelebb hajolt, hogy megvizsgálja a sérülésem. Hallatszott, hogy a közelsége miatt szaporábban veszem a levegőt, erre minden

bizonyyal ő is felfigyelt. Újra a szemembe nézett, és még közelebb hajolt. – Nem annyira csúnya, de... legalább hadd értesítsek valakit! Attól jobban érezném magam! – mondta gyengéden.

– Nincs, akit értesíthetnék – motyogtam, de amikor megláttam az arckifejezését, azt kívántam, bárcsak visszaszívhatnám –, de jól vagyok, tényleg!

– Annyira örülök, hogy itt voltál! Nem is tudom, miért nem néztem körbe! Sajnálom, hogy megsérültél miattam! Biztosan megütöttelek a hátizsákkal, amikor rád estem. Elég határozottan megárántottál! – mondta, és elmosolyodott. Annyira megbabonázott, hogy nem tudtam róla levenni a szemem.

Amikor látta, hogy szóhoz sem jutok, még szélesebben elvigyorgott, aztán felkuncogott, amikor végre megszólaltam.

– Nos, igen. És *te*, te jól vagy? – kérdeztem, amire rábólintott.

– Tényleg senki sincs, akit felhívhatnék? A szüleid? A barátod?

– Apám úgysem jönne el értem, és a barátommal... már nem vagyunk együtt. Nem lenne túl jó ötlet pont őt hívni!

– Mert nem jönne ide?

– Dehogynem, de pont ezt nem akarom!

Látszott rajta, hogy zavarban van, de el is ámult a hallottakon.

– Jól van! Akkor elfogadom, hogy ebben lehet valami, és nem csak képzelődés, amiért beütötted a fejed!

Ekkor döbbsentem rá, hogy még mindig a járdán ülünk, egymással szemben, a város közepén.

– Semmi bajom! Jól vagyok, tényleg... és sajnálom, hogy feltartottalak – dadogtam, miközben a fülem mögé tűrtem a hajam.

– Te most viccelsz? Megmentetted az életem! A legkevesebb, amit tehetek, hogy elkísérlek! Hadd segítsek! – Finoman megfogta a karom, és talpra segített. Addig nem engedett el, amíg meg nem

győződött róla, hogy biztosan állok a lábamon. – Jól vagy? Nem látsz homályosan vagy csillagokat, esetleg fekete pontokat?

– Jól vagyok!

– Hova indultál?

– Igazából sehova. Üzenetet várok valakitől, és nagyon muszáj volt kicsivel korábban eljőnnöm otthonról.

– Te is ott voltál a ballagáson?

– Igen! Én is megkaptam a bizonyítványom!

– Tényleg? Pedig túl fiatalnak látszol ahhoz, hogy végzős legyél!

– Tizenhét vagyok. Pár hét múlva itt a születésnapom. Egy évvel korábban végeztem egy különbözeti vizsga miatt.

– Értem! Tehát egy zseni mentett meg. Ez egyre izgalmasabb! – mondta vigyorogva.

– Nem vagyok zseni! – nevettem el magam. – Csak szeretem a sulit, és élvezem a dolgozatírást. – A fiú arckifejezése mindent elárult.

– Tudom, tudom! Most azt hiszed, hibbant vagyok. De nem tudom, valahogy örömet letem a tanulásban.

– Csak leted?

– Hosszú történet! Szörnyű évem volt!

Bólintott, és nem feszegette tovább.

– Nem is vagy olyan hibbant! – Közelebb hajolt hozzám, és a fülembe súgta: – Én például imádom a geometriai alakzatú gyorsasági edzéseket! De tényleg!

Felvontam a szemöldököm, és megrökönnyödést színlelve eltátottam a számat.

– Nem mondod! Örület!

– Ja!

– Akkor inkább te vagy a hibbant!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hé, te! – Mindketten elneveltük magunkat, és egymásra mosolyogtunk. – Szóval, hova vigyelek?

– Nyugi, boldogulok egyedül is! És te hová indultál?

– A nagybátyámhoz, pár utcával arrébb. Az unokatesóm is végzős. A szüleim is eljöttek, már ott vannak a családi összejövetelen. Tudod, hogy megy ez!

– Persze! – feleltem, de fogalmam sem volt róla. – Hogy hívják az unokatestvéred?

– Kyle Jacobson.

Ezúttal tényleg leesett az állam a csodálkozástól.

– Kyle az unokatestvéred?

– Miért, ismered? Naná, persze, hogy ismered!

– Igen. Már időtlen idők óta barátok vagyunk. Pont Kyle üzenetére várok! Azt hittem, hogy a parti öttől hétig tart.

– Úgy is van! Én csak kicsit kiugrottam friss levegőt szívni. Nem bírok annyi Jacobsonnal sokáig egy légtérben lenni. – Zsebre tette a kezét, és vállat vont. Úgy tűnt, hogy zavarban van. – Szóval, te vagy az a titokzatos lány, akivel Kyle randira készül! Folyton rólad beszél.

– Ez nem is randi! Vagyis... talán az. De csak barátok vagyunk! Rendes srác.

– Hát, hadd áruljam el, hogy Kyle szerint meg randi, és ő nem csak a barátod akar lenni, abban biztos vagyok!

Az ajkamba haraptam, mire ő szomorúan rám mosolygott.

– Tényleg? Pedig nem akartam, hogy hamis reményeket tápláljon. Csak szerettem volna kimozdulni, és Kyle már korábban is hívott, hogy menjünk el együtt valahova. Nem akartam megint visszautasítani... szóval, érted?